

НАРОДНА ЦЪЛИНА

Година IV.

Май, 1929. г.

Кн. 8.

Злиятъ трънъ

Народна приказка

На единъ кръстопъжъ билъ израсълъ зълъ трънъ — съ остри бодли и дълбоки корени. Пжтътъ билъ тѣсенъ. Кога хората минавали край него, той не ги оставялъ на мира: на одного дрехата ще съдере, на другиго ржката ще убодe, на трети сѣно отъ колата ще изскубне.

Днесъ тѣй, утре тѣй — продължавалъ трънътъ да прави пакости и на хора и на добитъкъ.

Единъ пжтъ минали край него кола съ снопе. — Трака-трака, трака-трака! започналъ трънътъ да дрънка по ритлитъ и колелетата и стигналъ до брадвата, закачилъ я и малко останало да я свали отъ колата.

— Азъ ще те науча, драко такава, какъ се закачатъ мирнитъ минувачи, рекла брадвата. — Това нѣма да бжде за дълго.

На другия день брадвата събрала всичкитъ сѣчива и имъ разказала, какви пакости прави злиятъ трънъ, израсълъ на кръстопжтя. Като чули това, всичкитъ сѣчива се съгласили да го нападнатъ и премахнатъ.

Една утрина сѣчивата се събрали на кръстопжтя и заобиколили тръна, готови да го нападнатъ. Нѣмало го още водача имъ, търнокопътъ.

Ето задалъ се и той. Всички станали на крака и му се поклонили.

— Защо чакате още, та не почвате? рекълъ търнокопътъ.

— Чакаме да кажешъ, кой да почне най-напредъ.

— Добре, нека почне брадвата!